

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku A. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanego E. Sp. z o.o.
o składki na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego
kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy ustalił podstawę składek na ubezpieczenia społeczne A. K. jako pracownika E., sp. z o.o. na kwotę 12.200 zł miesięcznie. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 r., uwzględniając apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 22 lipca 2013 r., którą ustalono podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne za

listopad 2013 r. - 0 zł, za grudzień 2012 r. - 1.880,53 zł, za styczeń 2013 r. - 3.526,00 zł, za luty 2013 r. - 3.353,68 zł i za marzec - 0 zł. Sąd drugiej instancji uznał ustalenie w okolicznościach sprawy rażąco wysokiego wynagrodzenia za pracę za nieważne, jako dokonane z naruszeniem zasad współżycia społecznego, polegającym na świadomym osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych (art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Za prawidłowo ustaloną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne przyjął kwotę odpowiadającą przeciętnemu wynagrodzeniu.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 382 i 233 § 1 k.p.c. przez newszechstronną i dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz ocenę dowodów w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, oraz na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 58 § 2 k.c. przez jego zastosowanie i przyjęcie, że umowa o pracę z dnia 15 listopada 2012 r. jest w zakresie ustalenia wynagrodzenia nieważna, „albowiem zarówno cel, jak i treść umowy o pracę nie sprzeciwiają się właściwości (naturze) stosunków, ustawie ani zasadom współżycia społecznego, zatem nie jest to czynność sprzeczna z ustawą i nie ma na celu obejścia ustawy, ponieważ wysokość wynagrodzenia została ustalona w oparciu o faktycznie wykonywaną pracę, zakres powierzonych obowiązków oraz według uznania stron stosunku pracy”.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, a ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wskazała, że zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa oraz poglądami doktryny wysokość ustalonego przez strony wynagrodzenia z tytułu świadczenia pracy nie może stanowić podstawy do podważenia ważności umowy.

Organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania lub - w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania - o oddalenie skargi kasacyjnej oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, opartego formalnie na przyczynach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., nie wskazano na poważne i dotychczas nierozstrzygnięte wątpliwości interpretacyjne, ani nie przytoczono odmiennych rozstrzygnięć w tym samych lub bardzo podobnych okolicznościach faktycznych i prawnych. Brak wyводу prawnego zbliżonego do takiego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c., a także braki uzasadnienia wniosku polegające na pominięciu przedstawienia konfliktu stanowisk prawnych, uniemożliwiają Sądowi Najwyższemu stwierdzenie, czy wskazane przez skarżącego zagadnienie istnieje jako zagadnienie prawne i czy na jego tle powstały rozbieżności w orzecznictwie. Skarżący nie dostarczył również przekonujących argumentów uzasadniających twierdzenie, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, zwłaszcza że o występowaniu tej przyczyny kasacyjnej nie może świadczyć naruszenie przepisów, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.